

ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนอยู่ของข้อที่สี่สิบ - เลขที่ยี่สิบเอ็ด

วิบัติประการที่สอง - ตอนที่แปด - เอสเคียลหมายเลขสอง

Jeff Pippenger

2026-08-05

เอสเคียลเป็นตัวแทนของบรรดาผู้ที่ได้รับการทรงกระทำพระราชกิจแห่งการสั่งสอนแก่เขาโดยสิงห์แห่งเผ่ายูดาห์ และการสั่งสอนชั้นพื้นฐานของพระองค์คือ “บรรทัดแล้วบรรทัดเล่า”

พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “นี่คือการพักผ่อน ซึ่งด้วยสิ่งนี้ท่านทั้งหลายจะให้ผู้เหน็ดเหนื่อยได้พักผ่อน และนี่คือความสดชื่น” กระนั้นเขาทั้งหลายก็ไม่ยอมฟัง แต่พระวณะของพระยาห์เวห์ได้เป็นแก่พวกเขาว่า “ข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ ข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ บรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัดซ้อนบรรทัด ที่นั่นที่นั่น” เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เดินไป และหายหลังล้มลง และถูกทำให้แตกหัก และติดบ่วง และถูกจับไป อิสยาห์ 28:12, 13

ขณะนี้สิงห์แห่งเผ่ายูดาห์กำลังทรงเปิดเผยหนังสือเอสเคียลแก่เรา เราได้รับแจ้งว่าเอสเคียลเป็นปุโรหิตในปีที่สามสิบ ไม่ว่า “สามสิบ” นั้นจะหมายถึงวัยเชิงสัญลักษณ์ของท่านในฐานะปุโรหิต หรือจะหมายถึงปีที่สามสิบในสายแห่งคำพยากรณ์ซึ่งเริ่มต้นขึ้น ณ มหาปีกาญจนาภิเษกของโยสิยาห์ก็ตาม ในฐานะปุโรหิตสุดท้ายแห่งยุคสุดท้ายคือคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน และประวัติศาสตร์ตามตัวอักษรในสมัยโบราณก็เป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงประวัติศาสตร์เชิงสัญลักษณ์ในยุคสุดท้าย.

แต่ท่านทั้งหลายจะได้ชื่อว่าเป็นปุโรหิตของพระยาห์เวห์
มนุษย์ทั้งหลายจะเรียกท่านว่าเป็นผู้ปรนนิบัติพระเจ้าของเรา
ท่านจะได้รับประทานความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติ และท่านจะโอ้อวดตนในศักดิ์ศรีของพวกเขา
อิสยาห์ 61:6

เอสเคียลเป็นสัญลักษณ์ของประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้าย—เป็นประวัติศาสตร์ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งคำพยากรณ์เชิงพยากรณ์ทุกประการได้ชี้บ่งไว้ ประวัติศาสตร์ศักดิ์สิทธิ์นั้นคือขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ซึ่งได้รับการเป็นแบบอย่างโดยเฉพาะผ่านขบวนการของทูตสวรรค์องค์แรกในปี 1840 ขบวนการของทูตสวรรค์องค์แรกเป็นทูตสวรรค์อัลฟาแห่งทูตสวรรค์ทั้งสาม และองค์ที่สามเป็นทูตสวรรค์โอเมกา ดังนั้น เอสเคียลจึงสอดคล้องกับเปโตรในช่วงเวลาแห่งการประทับตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ประวัติศาสตร์เชิงสัญลักษณ์ซึ่งทั้งเปโตรและเอสเคียลตั้งอยู่ ณ ที่นั้น ได้รับการนำเสนอว่าเป็นประวัติศาสตร์แห่ง Panium.

หนังสือเล่มเล็ก

เอสเคียลรับหนังสือเล่มเล็กนั้นไป เช่นเดียวกับที่ยอห์นได้กระทำในวิวรณ์บทที่สิบ

แต่เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงฟังสิ่งที่เราพูดกับเจ้า อย่าเป็นผู้กบฏเหมือนนางศวานทีกบฏนั้น จงอ้าปากของเจ้า และกินสิ่งที่เราให้แก่เจ้า และเมื่อข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด มีมือหนึ่งยื่นมาต่อข้าพเจ้า และดูเถิด ในนั้นมีม้วนหนังสืออยู่ม้วนหนึ่ง และท่านก็กางม้วนนั้นออกต่อหน้าข้าพเจ้า และมีข้อความเขียนไว้ทั้งด้านในและด้านนอก และข้อความที่เขียนไว้นั้นคือคำคร่ำครวญ การไว้ทุกข์ และวิบัติ ยิ่งกว่านั้น ท่านตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงกินสิ่งที่เจ้าพบนี้ จงกินม้วนหนังสือนี้ และจงไปกล่าวแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอล ดังนั้นข้าพเจ้าจึงอ้าปาก และท่านก็ให้ข้าพเจ้ากินม้วนหนังสือนั้น

และท่านตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงให้ห้องของเจ้ากิน
และให้ล้าไส้ของเจ้าเต็มด้วยม้วนหนังสือที่เราให้แก่เจ้า แล้วข้าพเจ้าก็กินมัน
และมันก็หวานในปากของข้าพเจ้าเหมือนน้ำผึ้ง เอเสเคียล 2:8-10, 3:1-3

ในวิวรณ์บทที่สิบ ยอห์นรับประทานหนังสือเล่มเล็กนั้น

และทั้งบทเป็นภาพแทนการสำแดงแห่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าตั้งแต่วันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

“ทูตสวรรค์ผู้ซึ่งร่วมในการประกาศข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามนั้น
จะกระทำให้แผ่นดินโลกทั้งสี่สว่างไสวด้วยรัศมีแห่งสง่าราศีของเขา ณ ที่นี้ได้มีการพยากรณ์ถึงงานหนึ่งซึ่งมีขอบเขตครอบคลุมทั่วโลกและมีฤทธิ์อำนาจอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน
ขบวนการการเสด็จมาของพระคริสต์ในช่วงปี 1840-44
เป็นการสำแดงอันรุ่งโรจน์แห่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า
ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์แรกได้ถูกนำไปยังสถานีมิชชันทุกแห่งทั่วโลก
และในบางประเทศก็ได้เกิดความตื่นตัวทางศาสนาอย่างใหญ่หลวงที่สุดเท่าที่เคยมีปรากฏในแผ่นดินใด ๆ
นับตั้งแต่การปฏิรูปศาสนาในคริสต์ศตวรรษที่สิบหก
แต่สิ่งเหล่านี้จะถูกเหนือกว่าด้วยขบวนการอันทรงพลังภายใต้คำเตือนสุดท้ายของทูตสวรรค์องค์ที่สาม”
The Great Controversy, 611.

เอเสเคียลสอดคล้องกับยอห์นในวิวรณ์บทที่สิบ ดังนั้น เปโตร ยอห์น
และเอเสเคียลจึงยืนอยู่ร่วมกันในตำแหน่งที่ทรงกำหนดไว้แก่เขาทั้งหลาย
ในช่วงเวลาแห่งการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

ค.ศ. 1840 ถึง ค.ศ. 1844

เป็นช่วงเวลาสี่ปีซึ่งเริ่มต้นขึ้นเมื่อคำพยากรณ์ด้านเวลาซึ่งเริ่มด้วยระยะเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบปีในวันที่ 27
กรกฎาคม ค.ศ. 1299 ดำเนินมาถึงจุดนั้น “ห้าเดือน”

นั้นสิ้นสุดลงและเชื่อมต่อเข้ากับคำพยากรณ์ด้านเวลาซึ่งมีระยะเวลาสามร้อยเก้าสิบเอ็ดปีและสิบห้าวัน
อันสิ้นสุดลงในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840

เมื่อการสำแดงอันรุ่งโรจน์แห่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าได้ถูกสำแดงออกมาจนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844
จากนั้นการประยุกต์ใช้เวลาคำพยากรณ์ก็สิ้นสุดลง

และได้ทรงปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์
ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และสรรพสิ่งซึ่งอยู่ในนั้น ทั้งแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งซึ่งอยู่ในนั้น
ทั้งทะเลและสรรพสิ่งซึ่งอยู่ในนั้น ว่าเวลาจะไม่มีอีกต่อไป วิวรณ์ 10:6

กาลเวลาเชิงพยากรณ์สิ้นสุดลงในฐานะการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์ที่ขอบธรรมเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ.
1844 เอเสเคียล เปโตร และยอห์น

ต่างเป็นตัวแทนของหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาของพระเจ้าในขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สอง
ตลอดจนในขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่สาม.

นิมิต

“นิมิต” ชุดแรกในบททั้ง “สิบเอ็ด” บทของเอเสเคียล ได้นำเสนอภาพนิมิตเป็นลำดับ
ตามทีกล่าวไว้ในข้อหนึ่งของบทที่หนึ่ง

อยู่มากในปีที่สามสิบ ในเดือนที่สี่ วันที่ห้าของเดือนนั้น เมื่อข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางพวกเขลย ณ
ริมแม่น้ำเคบาร์ ฟ้าสวรรค์ก็เปิดออก และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตของพระเจ้า เอเสเคียล 1:1

“นิมิตทั้งหลาย” ของสิบเอ็ดบทแรกนั้น ได้รับการประทานครั้งแรกในบทที่หนึ่ง ณ ริมแม่น้ำเคบาร์ แล้วได้รับการขยายความต่อในนิมิตแห่งบทที่สามบน “ทีราบ” และต่อมาอีกครั้งในนิมิตแห่งบทที่แปด ณ กรุงเยรูซาเล็ม สถานที่ทั้งสามคือ ริมแม่น้ำเคบาร์ ทีราบ และกรุงเยรูซาเล็ม เป็นภาพแทนของนิมิตสามประการซึ่งรวมกันเป็นนิมิตเดียว คือ “นิมิตทั้งหลาย” แห่งข้อหนึ่งและแห่ง ‘สิบเอ็ด’ บทแรกทั้งหมด

ปีแห่งยูบิลี

การถือว่าปีที่สามสิบเป็นปีที่สามสิบของวัฏจักรยูบิลีซึ่งเริ่มต้นขึ้นในเทศกาลปัสกาที่เลื่องชื่อลือชาของกษัตริย์โยสิยาห์ และแล้วสิ้นสุดลงในวันที่ 22 ตุลาคมนั้น ย่อมมีหลักฐานรองรับได้โดยง่าย เพราะแนวประวัติศาสตร์ศักดิ์สิทธิ์เฉพาะนั้นได้ถูกสำแดงไว้อย่างชัดเจน ที่ละบรรทัด โดยมีพยานมากกว่าหนึ่งราย ตัวอย่างเช่น เทศกาลปัสกาเป็นสัญลักษณ์แทนบรรดาเทศกาลในฤดูใบไม้ผลิ และวันแห่งการลบมลทินบาปเป็นสัญลักษณ์แทนบรรดาเทศกาลในฤดูใบไม้ร่วง ฉะนั้น เลวีนิติ บทที่ยี่สิบสาม จึงสอดคล้องกับวัฏจักรยูบิลีที่เริ่มต้นขึ้นกับกษัตริย์โยสิยาห์ ยังมีแนวอื่น ๆ อีกที่สอดคล้องกับประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นภาพแทนโดยกษัตริย์โยสิยาห์จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม 573 ปีก่อนคริสตกาล การสำเร็จเป็นจริงทางประวัติศาสตร์ในวันที่ 22 ตุลาคม 573 ปีก่อนคริสตกาลของปีแห่งยูบิลีนั้น ได้รับการสนับสนุนจากบรรดานักประวัติศาสตร์

โดยทั่วไปแล้วบรรดานักลำดับเหตุการณ์ยอมรับได้กับการกำหนดให้วันลบมลทินตรงกับวันที่ 22 ตุลาคม 573 BC และปัสกาครั้งยิ่งใหญ่ของโยสิยาห์ในปี 622 BC ก็เป็นวันที่ซึ่งนักลำดับเหตุการณ์พระคัมภีร์เหล่านั้นยอมรับเช่นกัน ปัสกาอันเป็นสัญลักษณ์ของเทศกาลในฤดูใบไม้ผลิ ได้เริ่มวัฏจักรยูบิลีสิบเก้าปี ซึ่งสิ้นสุดลงที่สัญลักษณ์ของเทศกาลในฤดูใบไม้ร่วงในวันลบมลทิน บรรดาสี่ปาดำที่งัดแห่งปีซึ่งประกอบกันเป็นสิบเก้าปีนั้น เป็นสัญลักษณ์ของสภาวะโตของแผ่นดิน.

“ในทุกหน้าของพระคัมภีร์ ไม่ว่าจะเป็นประวัติศาสตร์ หรือข้อบัญญัติ หรือคำพยากรณ์ พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมล้วนสองประกายด้วยพระสิริของพระบุตรของพระเจ้า ตราบเท่าที่ระบบศาสนายูดายมีต้นกำเนิดจากพระเจ้า ระบบทั้งหมดนั้นก็เปี่ยมคำพยากรณ์อันกระชับครบถ้วนของชาวประเสริฐ บรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งปวง “เป็นพยานถึงพระองค์” กิจการ 10:43 จากพระสัญญาที่ประทานแก่อาดัม สืบเนื่องลงมาตามสายตระกูลของบรรพชนและระบบบัญญัติ แสงอันรุ่งโรจน์จากสวรรค์ได้ทำให้รอยพระบาทของพระเจ้าได้ปรากฏอย่างแจ่มชัด ผู้หยั่งเห็นได้มองเห็นดาวแห่งเบธเลเฮม ศิโลห์ผู้ซึ่งจะเสด็จมา ขณะที่เหตุการณ์แห่งอนาคตเคลื่อนผ่านต่อหน้าพวกเขาเป็นขบวนอย่างลึกลับ ในเครื่องบูชาทุกอย่าง ความตายของพระคริสต์ได้ถูกสำแดง ในควันท่ามกลางทุกกลุ่ม ความชอบธรรมของพระองค์ได้ลอยขึ้นไป ด้วยเสียงแตรแห่งปีแห่งการปลดปล่อยทุกครั้ง พระนามของพระองค์ได้ถูกประกาศก้อง ในความล้าลึกอันน่าเกรงขามแห่งอภิสุทธิสถาน พระสิริของพระองค์ได้ประทับอยู่” The Desire of Ages, 211.

สิบเจ็ด

เศเดคียาห์ถูกนำไปยังบาบิโลนเมื่อเยรูซาเล็มพินาศลง สิบสี่ปีก่อนปี 573 BC. บรรดานักประวัติศาสตร์ชาวยิวกำหนดวัฏจักรยูบิลีตั้งแต่สมัยโยสิยาห์ในปี 622 จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม 573 ว่าเป็นวัฏจักรยูบิลีที่ 17. ช่วงเวลาตั้งแต่ยุทธการราฟาจนถึงยุทธการพาเนมมีระยะเวลาสิบเจ็ดปี. ปโตเลมีเป็นผู้มีชัยชนะในยุทธการราฟา และทรงครองราชย์เป็นกษัตริย์แห่งทิศใต้เป็นเวลาสิบเจ็ดปี.

นับตั้งแต่พระราชกฤษฎีกาแห่งมิลานจนถึงเวลาที่คอนสแตนตินทรงแบ่งจักรวรรดิของพระองค์ในปี 330 เป็นเวลาสิบเจ็ดปี. ในรัชจักรูปสี่ที่สิบเจ็ด เยรูซาเล็มถูกทำลายโดยเนบูคัดเนสซาร์.

เพราะบุตรหลานแห่งอิสราเอลจะพำนักอยู่อีกหลายวันโดยปราศจากกษัตริย์ และปราศจากเจ้านาย และปราศจากเครื่องบูชา และปราศจากเสาศักดิ์สิทธิ์ และปราศจากเอโฟด และปราศจากเทราฟิม ภายหลังบุตรหลานแห่งอิสราเอลจะกลับมา และแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน และดาวิดกษัตริย์ของตน และจะยำเกรงพระยาห์เวห์และความดีของพระองค์ในกาลสุดท้าย โยเซยา 3:4, 5

โยเซยาอ้างถึงเรื่องราวหนึ่งซึ่งมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเป็นเชลยของเศเดคียาห์ แม้ว่าจะเป็นภาพแทนถึงจุดเริ่มต้นของการเป็นเชลยของอาณาจักรเหนือในปี 723 BC ด้วยก็ตาม เหตุที่ข้อความตอนนี้ของโยเซยาเชื่อมโยงกับคำพยาานของเอเสเคียลนั้น เกี่ยวข้องกับการปฏิเสธพระเจ้า เมื่ออิสราเอลยืนกรานจะมีกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ ความปรารถนาของอิสราเอลที่จะอยู่ใต้การปกครองของกษัตริย์มนุษย์ มากกว่ากษัตริย์ผู้ทรงเป็นพระเจ้า ได้รับการพรรณนาไว้ว่าเป็น “ความเยอหยิ่งแห่งอำนาจของเจ้า” ในการพิพากษา “เจ็ดเท่า” ในเลวีนิติ 26.

และหากแม้ถึงกระนั้นพวกเจ้าก็ยังไม่ยอมฟังเรา
เราจึงลงโทษพวกเจ้ามากขึ้นอีกเจ็ดเท่าเพราะบาปทั้งหลายของพวกเจ้า
และเราจะหักทำลายความเยอหยิ่งแห่งกำลังของพวกเจ้า
และเราจะทำให้ฟ้าสวรรค์เหนือพวกเจ้าเป็นดังเหล็ก และแผ่นดินของพวกเจ้าเป็นดังทองสัมฤทธิ์ เลวีนิติ 26:18, 19

“ความเยอหยิ่งแห่งอำนาจของเจ้า”

เป็นตัวแทนความปรารถนาของอิสราเอลที่จะเป็นเหมือนโลกและมีพระราชาของตนเอง การถูกถอดถอนกษัตริย์ออกจากอาณาจักรฝ่ายเหนือในปี 723 ก่อนคริสตกาล และต่อมาการเป็นเชลยของกษัตริย์เศเดคียาห์แห่งอาณาจักรฝ่ายใต้ในปี 586 ก่อนคริสตกาล เป็นภาพแทนการหักทำลาย “ความเยอหยิ่ง” ของอิสราเอลโบราณ และความเยอหยิ่งยอมนำหน้าการล้มลง ในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์ “อำนาจ” คือกษัตริย์หรือราชอาณาจักร และความเยอหยิ่งของอิสราเอลในการทำให้มั่นคงซึ่งกษัตริย์มนุษย์นั้น เป็นเครื่องหมายแห่งการปฏิเสธระบอบเทวธิปไตยและพระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจ้า

ต่อมาเมื่อชาโมเอลชราแล้ว ท่านได้ตั้งบุตรชายของตนให้เป็นผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอล ชื่อบุตรหัวปีของท่านคือโยเอล และชื่อบุตรคนที่สองคืออาบียาห์ เขาทั้งสองเป็นผู้วินิจฉัยอยู่ที่เมืองเบเออร์เซบา แต่บุตรชายทั้งหลายของท่านมิได้ดำเนินตามทางของท่าน กลับหันเหไปแสวงหาผลกำไรอันมิชอบ รับผิดชอบ และบิดเบือนความยุติธรรม แล้วบรรดาผู้อาวุโสทั้งสี่ของอิสราเอลจึงพากันมาประชุม และมาหาชาโมเอลที่รามัท และกล่าวแก่ท่านว่า ดูเถิด ท่านชราแล้ว และบุตรชายทั้งหลายของท่านก็มิได้ดำเนินตามทางของท่าน บัดนี้ขอตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งให้พวกเราสำหรับวินิจฉัยพวกเรา เหมือนชนชาติทั้งหลายเถิด แต่ถ้อยคำนี้ไม่เป็นที่พอใจของชาโมเอล เมื่อพวกเขากล่าวว่า “ขอประทานกษัตริย์องค์หนึ่งให้พวกเราสำหรับวินิจฉัยพวกเรา” และชาโมเอลได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสแก่ชาโมเอลว่า “จงฟังเสียงของประชาชนในทุกสิ่งที่พวกเขา กล่าวแก่เจ้า เพราะพวกเขามีได้ปฏิเสธเจ้า แต่พวกเขาได้ปฏิเสธเรา เพื่อเราจะมีได้ครอบครองเหนือพวกเขา ตามบรรดาการกระทำทั้งสิ้นที่พวกเขาได้กระทำตั้งแต่วันที่เรามาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ ซึ่งด้วยการนั้นพวกเขาได้ละทิ้งเรา และปรนนิบัติพระอื่น นั่นใด พวกเขาก็กระทำแก่เจ้านั้น บัดนี้เราจะฟังเสียงของพวกเขาเถิด กระนั้นก็ดี เจ้าจงกล่าวเตือนพวกเขาอย่างหนักแน่น และแจ้งให้พวกเขาทราบถึงระเบียบของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเหนือพวกเขา” 1 ชาโมเอล 8:1-9

พึงสังเกตว่า ณ จุดนั้นอิสราเอลได้ปฏิเสธไม่เพียงแต่พระเจ้าในฐานะกษัตริย์ของตนเท่านั้น แต่ยังปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ด้วย ดังที่เป็นตัวแทนโดยชาโมเอล เพราะมีข้อความกล่าวไว้ว่า “they have forsaken me, and served other gods, so do they also unto thee.”

“ชาตานกำลัง... ผลักดันสิ่งปลอมแปลงเข้ามาอย่างไม่หยุดยั้ง—เพื่อชักนำให้หลงไปจากความจริง การล่อลวงครั้งสุดท้ายที่สุดของชาตานคือการทำให้คำพยาานของพระวิญญาณของพระเจ้าไร้ผล ‘ที่ใดไม่มีนิมิต ประชาชนก็พินาศ’ (สุภาษิต 29:18) ชาตานจะปฏิบัติกรอย่างแยบยล ด้วยวิธีการต่าง ๆ และผ่านตัวแทนต่าง ๆ เพื่อบั่นทอนความเชื่อมั่นของชนที่เหลืออยู่ของพระเจ้าในคำพยาานอันแท้จริง”

“จะมีความเกลียดชังที่ถูกปลุกเร้าขึ้นต่อบรรดาคำพยาาน ซึ่งเป็นสิ่งที่มาจากชาตาน การทำงานของชาตานจะมุ่งทำให้ความเชื่อของคริสตจักรทั้งหลายที่มีต่อคำพยาานเหล่านั้นคลอนแคลน ด้วยเหตุนี้เอง: ชาตานไม่อาจมีหนทางที่เปิดโล่งเช่นนั้นในการนำการล่อลวงของตนเข้ามา และผูกมัดดวงวิญญาณทั้งหลายไว้ในความหลงผิดของมันได้ หากคำเตือน คำตักเตือน และคำปรึกษาของพระวิญญาณของพระเจ้าถูกเอาใจใส่เชื่อฟัง” Selected Messages, book 1, 48.

การล่อลวงครั้งสุดท้ายสำหรับระบบเทวาทิปไตยของอิสราเอลโบราณคือการปฏิเสธไม่เพียงแต่พระเจ้าเท่านั้น หากยังรวมถึงพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ด้วย การปฏิเสธนั้นในปี 1097 ก่อนคริสตกาล เป็นแบบอย่างของการล่อลวงครั้งสุดท้ายของเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ฝ่ายเลาตีเซียในปี 1863 “เจ็ดเวลา” ในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก คือพระวจนะของพระเจ้า และพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์กล่าวถึง “เจ็ดเวลา” ว่า “ไม่ควรถูกเปลี่ยนแปลง”

“ข้าพเจ้าได้เห็นว่าแผนภูมิปี 1843 นั้นได้รับการชี้นำโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ควรถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลง ตัวเลขต่าง ๆ ก็เป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์ และพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปกคลุมอยู่เหนือมัน ทั้งทรงซ่อนความผิดพลาดประการหนึ่งไว้ในตัวเลขบางส่วน เพื่อไม่ให้ผู้ใดมองเห็นได้ จนกว่าพระหัตถ์ของพระองค์จะถูกยกออกไป” Early Writings, 74.

พระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ได้ให้การรับรอง “เจ็ดเวลา” อย่างชัดเจน และการรับรองของนางนั้นเป็นคำเตือนไม่ให้เปลี่ยนแปลงตัวเลขบนแผนภูมิ ซึ่งในแผนภูมินั้น “เจ็ดเวลา” อยู่ที่คอลัมน์กลางและมุมขวาบน พร้อมกับแผนภูมิปลอมของ Uriah Smith ในปี 1863 การปฏิเสธความจริงพื้นฐานอย่างต่อเนื่อง—ซึ่งมีอิสราเอลโบราณเป็นแบบอย่างในการปฏิเสธพระเจ้า—และพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ได้ชี้ถึงการกบฏในปี 1863 นั้น วันที่แห่งการกบฏในปี 1863 สอดคล้องกับแนวคำพยากรณ์ที่ถูกนำเสนอไว้ในพระธรรมเอเสเคียล ในแนวประวัติศาสตร์นั้น บทสรุปคือการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นแบบอย่างของกฎหมายวันอาทิตย์ ช่วงเวลาตั้งแต่ปี 1863 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ที่ใกล้จะมาถึง ได้รับการทำให้เป็นแบบอย่างไว้โดยประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ชาอูลในปี 1097 BC จนถึงเศเดคียาห์ในปี 586 BC.

เศเดคียาห์ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลนสิบสี่ปีก่อนปีแห่งยูบิลี ค.ศ. 573 ก่อนคริสตกาล วงรอบยูบิลีที่สิบเจ็ดเริ่มขึ้นในปี 622 ก่อนคริสตกาล และในปีที่สามสิบ เอเสเคียลถูกทรงตั้งให้ปรากฏในฐานะปุโรหิตในปี 591 ก่อนคริสตกาล จากนั้นอีกห้าปีต่อมา กรุงเยรูซาเล็มก็ถูกทำลายในปี 586 ก่อนคริสตกาล เมืองนั้นถูกทำลายในวันเดียวกันของปีเช่นเดียวกับที่ถูกทำลายเป็นครั้งที่สองใน ค.ศ. 70 โดยยิฮิสซุส ข้อหนึ่งของเอเสเคียลบทที่หนึ่งอยู่ก่อนการทำลายกรุงเยรูซาเล็มห้าปี และก่อนนิมิตเรื่องพระวิหารในบทที่สี่สิบสี่เก้าปี

ในปีที่ยีสืบห้าแห่งการเป็นเชลยของเรา ในตอนต้นปี ในวันที่สิบของเดือน
ในปีที่สิบหลังจากที่เมืองนั้นถูกตีแตก ในวันเดียวกันนั่นเอง
พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า และทรงนำข้าพเจ้าไปที่นั่น เอเสเคียล 40:1

เพราะการไม่เชื่อฟังต่อพันธสัญญาแห่งสบาโตของแผ่นดิน พระเจ้าทรงระบุว่า "เจ็ดเท่า"
จะเป็นคำสาปแช่งสำหรับการไม่เชื่อฟังต่อปีที่เจ็ด ซึ่งเป็นสบาโตของแผ่นดิน "กาลเวลา" คือหนึ่งปี และ "ปี"
หนึ่งมีสามร้อยหกสิบวัน และเจ็ดเท่าของสามร้อยหกสิบเท่ากับสองพันห้าร้อยยีสืบปี
พวกมิลเลอไรต์อาจมิได้ใช้สำนวนว่า "the twenty-five twenty"
แต่แผนภูมิศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองของพวกเขาล้วนระบุจำนวนสองพันห้าร้อยยีสืบปีไว้โดยตรง

การประกาศคำสาปเจ็ดเท่าต่อทั้งอาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอลและอาณาจักรฝ่ายใต้ของยูดาห์นั้น
เป็นความเข้าใจประการแรกของวิลเลียม มิลเลอร์ หรือจะกล่าวได้ว่าเป็นความเข้าใจ "ขั้นมูลฐาน"
หรืออาจกล่าวได้ด้วยซ้ำว่าเป็นความเข้าใจแบบ "อัลฟา" ของเขา ในปี 1863
คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์แห่งเลดีเชียได้ปฏิเสธความเข้าใจอันเป็นมูลฐานแห่งการค้นพบต่าง ๆ
ของมิลเลอร์; "การค้นพบ" ที่เป็นตัวแทนของรากฐานทั้งหมดของขบวนการมิลเลอไรต์
แรงดลใจได้เตือนไว้โดยตรงว่าสิ่งนี้อาจเกิดขึ้นได้, และมันก็ได้เกิดขึ้นแล้ว, และเกิดขึ้นมานานแล้ว.

รากฐานของพระวิหารซึ่งได้ถูกสร้างขึ้นใหม่ภายหลังการเป็นเชลยในบาบิโลนนั้น
ได้เสร็จสิ้นลงในช่วงประวัติศาสตร์ของกฤษฎีกาบับแรก และก่อนกฤษฎีกาบับที่สอง
พระวิหารถูกสร้างเสร็จสมบูรณ์ในช่วงประวัติศาสตร์ของกฤษฎีกาบับที่สอง ในกฤษฎีกาบับที่สาม
อธิปไตยแห่งชาติได้ถูกฟื้นฟูคืนแก่อิสราเอลโบราณตามตัวอักษร วิลเลียม
มิลเลอร์เป็นตัวแทนของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งซึ่งมาถึงในปี 1798 และได้รับอำนาจเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ.
1840 ทูตสวรรค์องค์ที่สองมาถึงภายหลังการวางรากฐานแล้ว ดังที่แผนภูมิปี 1843 เป็นภาพแทน
ซึ่งได้รับการตีพิมพ์ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1842 ณ ความผิดพลาดครั้งแรกของปี 1844
ซึ่งเป็นความผิดพลาดอัลฟาของปี 1844 ทูตสวรรค์องค์ที่สอง
และทั้งช่วงเวลาการคอยอยู่ด้วยในอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารี ก็มาถึง
และเมื่อข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองได้รับอำนาจ ณ การประชุมค่ายที่เอ็กซีเตอร์ พระวิหารก็เสร็จสิ้นลง
จากนั้น ณ ความผิดพลาดครั้งใหญ่ หรือความผิดพลาดโอเมกาของปี 1844
ผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญาก็เสด็จมายังพระวิหารของพระองค์โดยฉับพลัน เป็นการสำเร็จตามคำพยากรณ์เรื่องส
องพันสามร้อยปีซึ่งเริ่มต้นที่กฤษฎีกาบับที่สามและสิ้นสุดลงเมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามมาถึง

โยลียาห์ หมายถึง "รากฐานของพระเจ้า" ไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์โยลียาห์หรือโยลียาห์ ลิตซ์
ทั้งสองล้วนเป็นสัญลักษณ์ของบรรดารากฐาน ดังที่แสดงไว้ในประวัติศาสตร์ของพระราชกฤษฎีกาบับแรก
และดังที่เป็นตัวแทนโดยเทศกาลในฤดูใบไม้ผลิซึ่งได้กำหนดไว้ในเลวินิตี บทที่ยีสืบสาม ข้อยีสืบสองข้อแรก
รากฐานทั้งหลาย เทศกาลในฤดูใบไม้ผลิ และพระราชกฤษฎีกาบับแรก ล้วนเป็นสัญลักษณ์ของปี 1840
และการทรงเสริมกำลังแก่ทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง วันที่ 22 ตุลาคม 573 ปีก่อน ค.ศ. ดังที่ระบุไว้ในเอเสเคียล
บทที่ยีสืบ ข้อหนึ่ง เป็นสัญลักษณ์ของวันที่ 22 ตุลาคม 1844 และการเปิดขึ้นของการพิพากษาคนตาย
และยังเป็นสัญลักษณ์ของวันที่ 11 กันยายน 2001 ณ การเปิดขึ้นของการพิพากษาคนเป็นด้วย
ผู้ใดก็ตามที่ได้ติดตามบทความเหล่านี้มา ควรทราบถึงการประยุกต์ใช้ที่ข้าพเจ้ากำลังใช้อยู่

เอเสเคียลเป็นสัญลักษณ์หนึ่งในประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ที่ปรากฏในงานเขียนของท่าน
เอเสเคียลอยู่ที่นั่นเมื่อชายยีสืบห้าคนกราบไหว้ดวงอาทิตย์ในตอนท้ายของบทที่แปด
ท่านก็อยู่ที่นั่นด้วยในบทต่อ ๆ มา เมื่อ "การประทับตราซึ่งตามมาด้วยการสังหาร" ถูกนำมาสู่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่ง
Ellen White ระบุว่าคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ ในสิบเอ็ดบทแรก

เอเสเคียลถูกนำเข้าไปในสถานนมัสการแห่งสวรรค์เพื่อรับคำสั่งของท่าน
เช่นเดียวกับที่พวกมิลเลอร์ไรต์ได้รับการทรงเรียกให้ทำในปี 1844
และตั้งที่ขบวนการนี้กำลังได้รับการทรงเรียกให้ทำอยู่ในเวลานี้

ฉะนั้น เอเสเคียลจึงเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้งหลาย: ท่านทั้งหลายจะกระทำตามทุกสิ่งที่เขาได้กระทำไว้:
และเมื่อเหตุการณ์นี้มาถึง ท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เอเสเคียล 24:24

เมื่อสิ่งนี้บังเกิดขึ้น

เมื่อเรามาถึงจุดหนึ่งในยุคสุดท้ายที่สิ่งทั้งหลายซึ่งเอเสเคียลได้พรรณนาไว้ในนั้นกำลังเกิดเข้าขึ้นท่ามกลางประชากร
ของพระเจ้า เมื่อนั้นเราก็มายังหมายสำคัญของเอเสเคียลแล้ว

เมื่อท่านรู้ว่าเอเสเคียลเป็นภาพแทนของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

และท่านรู้ในระดับแห่งความเชื่อและความเข้าใจที่ครอบคลุมความคาดหวังอันได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ว่า ทุก
สิ่งซึ่งเอเสเคียลได้พรรณนาไว้ในงานเขียนของท่านเป็นแบบอย่างของลำดับเหตุการณ์อันศักดิ์สิทธิ์ในยุคสุดท้าย
ซึ่งเกี่ยวข้องกับคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน—เมื่อท่านรู้ดังนั้นแล้ว ท่านทั้งหลาย “จะรู้” ว่า “พระยาห์เวห์” ทรงเป็น
“พระเจ้า”

เราจะดำเนินความคิดเหล่านี้ต่อไปในบทความถัดไป